

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΕΡΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ Έκπαιδευνεται

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ).—Ο Προκόπης, δ' Κολαούζος, βέρος Πειραιώτης, έχει την ταβέρνα του στο λιμάνι, στα Καρβουνιάρικα, και δουλεύει καλά και ζή άνετα, δόξα 'νάχ' ο Θεός! Δεν πουλάει όμως μοναχά κρασί. Γιά νά βγάξη τ'α στραβά έξοδα, προσεφώνει και συντάξεις

στον συμβολαιογράφο, ύστερα δέν είνε μονάχα τ'α δικά μου τ'α λεφτά. Πήρε κοτζά μου προίκα!...

— Ο Παντελής κούνησε τ'ο κεφάλι: — 'Γωθ' θ'α τούδινε, είνε, πέντε φάσκε'λα. Πάρε τόν κύριο Κόλα, θ'α τούλεγα, και τράβα στό καλό. Τ'α λεφτά μου θ'α πάνε στό βρεφοκομείο, στά παιδιά που δέν έχουν όνομα και μάχουνε σ'ά σκουπίδια ν'ι βρούνε κανένα.

κι' εύκολάνε διάφορες φτωχογυναϊκούλες. Μιά από τίς χήρες αυτές σερνή κι' όμορφη, τή συμπάθει στό τέλος, τήν έρωτεύεται και τής ζητεί νά γίνη γυναίκα του. Η άρροσάτευη ή χηρούλα δέχεται. Γίνετα' ο γάμος, ό Προκόπης άποχτείει κι' ένα παιδί, τό Γιάννη, μ'α δέν είν'ι εύτυχημένος. Η γυναίκα του λιώνει σιγά σιγά, μαραινέται και τού πεθαίνε. Κι' ό Προκόπης άρροσιώνεται πάλι στό παιδί του, τό Γιάννη του, τό κωμάρι του. Τόν στέλνει στό σχολείο κι' είνε γι' αυτόν πατέρας μαζί και μάν'α. Τή νύχτα αήθ'ή ό Προκόπης κοιποσίνει μ'ε τούς φίλους του στόν ταβέρνα του και τούς λέει τ'α παράπονά του. Έχει μετανουώσει πού σπουδάσε τό παιδί του' κι' είνε έτσι άφορμή νά πάρη τό μυαλό του άερα και νά τό ρίξη στό μεγαλεία.

— Σέρεις και μιλάς εσύ—τού φώναξε—γιατί ό Θεός σέ λυπήθηκε και δέ σούδωσε παιδί...

— Άξαφνα είνε στόν πύργα τό Γιάννη—τό παιδί του. Η μιλιά του κόπηκε στό στόμα:

— Σκαμός—σφύριξε στους άλλους, χαμηλά τώρα νά κάνετε τήν πάτια όλοι! Νάτος, έρχεται! Μπούιμ! Κάποιος φούφνος γκαρμίστηκε!

— Ός πού νά μητ' στην ταβέρνα και νά φτάση π'ό τραπέζι πομπιαν, ό Προκόπης καμάρωνε σιωπηλά τό παιδί του: 'Ο Γιάννης ήτανε ψηλός, κουφός, μ' ένα κοστούμι από σεταφρότα, φρεσκοειθερωμένος, μ'ε μεταξωτό πουκάμισο, μασητ' γραβάτα και παναμά. Δέν ήτανε παραπάνω από τριανταπέντε χρονού' στή μορφή του διάβαζε μιά κάποια έπιθυμία ν' άρσση, μιά ματιά πού σ'ά ν' άναζητούσε γύρω τή γενική έπιδιοκιμασία. Ζυγώνοντας, είνε στον Προκόπη μ'ε άερα:

— Γειά σου, μαμαρά!

Τούδωσε τό χέρι' και κυττάζοντας τούς άλλους δυό πρόσθεσε:

— Βλέπω, δέν είσαι μόνος σου...

— Ο Προκόπης τάχασε' σκούπισε, σασισημένος, τό χέρι του στην ποδιά του, γιά νά χαιρετήση τό παιδί του.

— Δηλαδή...—τού είνε, κυττάζοντας τό Γιάννη μ'ε κρυφ' θαυμασμό και καμαριά—αυτό είνε οί φίλοι μου... 'Ο κύρ Παντελής...

Τούχτες τραβήξει τόσες φορές τ'α μουστάκια σ'άν ήσωνα μικρούς' δέν τόν θυμάσαι;

— Μά ναί... θυμάμαι... πώς... έκαμε ό Γιάννης, χωρίς πελοίθησι.

— Είνε χοντρός νοικοκύρης, βεβαίως ό Προκόπης, σ'ά ν'α θέλε ν' άπολογηθή γιά τή παρουσία τεύ Παντελή και σ'ά ν'α ποθούσε νά τόν ύψωση στό μάτι του παιδιού του. Πήν είνε άραμπάδες... Ξέρεις, άραμπάδες... μη βάλης μ'ε τό πού σου τίποτα ψευτοδουλειές... Άραμπάδες από δω ως εκεί κάτω μ'ε δυό άλογα' κι' άχι δυό. Είνε δεκατέσσερες; άραμπάδες αυτές πού βλέπεις εδω' σου κοιβαλάνα, μ'εσα σ'ε μισ'ώρα, ούλο τό τελονείο... Τώρα τάκα ν'α αυτοκίνητα' και δέ μπορεί ν'α βρη λογαριασμό... Καμπιρατέ, παντιλατέ, ντιποριμπουτέ...

— Τόνε πάνε όλη τήν ώρα στό μάστορα, τόν έχουνε κανει ντεφι...

— Καί, παρουσιάζοντας και τόν άλλο φίλο του, ό Προκόπης, έακοούθησε:

— Κι' από δω... είνε ό κύρ Εανάσης... Αυτόν είνε άπ' τό λιμάνι, από μ'εσα άπ' τό λιμάνι...

— Έχει έννιά μούσινε, γιά ν'α ξέρης... Άφίνω τό εμπορικό... Δουλεύεις μ'ε βάσει.

— Χαίρω πολύ, έκαμε ξερά

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Κολαούζος δέ λέγομαι; φώναξε ό Προκόπης έρεθισμένος. Δέν τ' άρσε τό ούφος! Πήρε ένα φαλίδι και χράτκ, μού τ'όκοψε.

— Κι' έτσι μπορεί όποιος θέλει ν' άλλ'ξη δώ πέρα τ' όνομά του; ρώτησε ό Θανάσης.

— Βήκε κοτζά διάταγμα, έκαμ' ό Προκόπης: Μπορείς νά τ'α βάλης μ'ε τόν Πρόεδρο τής Δημοκρατίας; Πάτησε τή βούλα του και τήν ύπογραφή του. 'Ηθελα νά τόν ελγα εδω, γιά νά τού πώ: Τ'α βλέπεις τ'α χαρτιά πού σου φέρουν η ύπογραφές, δ,τι σου πασάρουνε; Θαρρείς πώς έκοψες ένα όνομα; Μουκόψες τό παιδί μου, σ'άν νά τούτελες στην καρμανιόλα... Δέν τόχω πειά... Θάθελες νά τόν κάνω έγώ;... Έ;...

— Είν' αλήθεια, ρώτησε ό Παντελής, πώς δέν ήσωνα ούτε στό γάμο του;

— Ο Προκόπης έσκυψε τό κεφάλι ντροπισμένος:

— Μ'α άργύ ήμουνα άρρωστος—μυρομοτός—και ήμουνα κ'ι πάνω—κ'ι έδειξε τό πατόρι—και μούχανε κόψη και βεντούζες... κι' ύστερα, βλέπεις, ήσαν όλοι μ'α αυτά τ'α ρουχα... μ'α αυτά τ'α ρουχα ντε, πού δέ μ'ας πάνε έμάς.

— Ποιά ρουχα; ρώτησε ό Θανάσης.

— Άίντε!... Από πού σ'ε φέρανε; έκαμ' ό Προκόπης: Γ'α ρουχα τού σού—Διονύση. 'Ο γάμος γίνηκε μ'ε βελάδες! Κι' άργωστος νά μ'ην ήμουνα...

— Μ'α δέν κρατιότανε πιά. Μ' άξαφνο ξεπάσμα ξεφώνισε:

— Όχι, μωρέ! Δέ μπορώ νά λέω ψέματα! Σ'ας κοροΐδεψα: Ούτε άρρωστος ήμουνα, ούτε τόν κακό μου τόν καιρό. Μ'α τ'ι θ'α κανα έγώ σ' αυτό τό γάμο; Έγώ λέγομαι Κολαούζος! Κολαούζος γεννήθηκα, Κολαούζος θ'α πεθάνω. Αυτόν είνε ό κ. Κόλας, ύποψήφιος βουλευτής 'Αττικοβιωτίας. Γενίσανε τ'α ντουβάρια μ'ε τίς εικόνας του.

— 'Όπου πάς κι' όπου σταθής θ'α τόν ιδής; νά σου χαμογελά; 'Ιωάννης Κόλας, ύποψήφιος βουλευτής 'Αττικοβιωτίας.

— Μ'ε τ'α δικά σου τ'α λεφτά έκαμ' ό Παντελής στόν Προκόπη:

— Ναί, μ'ε τ'α δικά μου, φώναξε ό Προκόπης: Δέν τ'ακάλυψε, έγώ τού τ'αδωσα. 'Αν δέν τ'αδιναν σ' αυτόν, σ'ε πουνό θ'α τ'αδινε; λ'άμπος έγω κι' άλλους στόν κόσμο; Έγώ τόν πήγα μονάχος μου

Άγριο, μπορούμε νάρθουμε καμιά βόλτα, είνε ό Παντελής.

